6. மானவீரவள நாட்டுக் கல்வெட்டுகள்

முனைவர் ஆ. தசரதன், அ. கணேசன்

முன்னுரை

மானவீர வளநாடு அல்லது மானாடு எனக் கூறப்பெறும் பகுதி தற்போது திருநெல்வேலி மாவட்டத்தின் தென்கீழ்ப்பகுதியும் தூத்துக்குடி மாவட்டத்தின் தென்பகுதியும் சேர்ந்த நிலப்பரப்பாகும்; திருச்செந்தூர் வட்டத்தில் உள்ளது. இந்நிலப்பரப்பு 40 கி.மீ. சதுர சுற்றளவு கொண்டது. இதன் பெரும்பாலான பகுதி மணல் நிறைந்த தேரிப் பகுதியாகும். நன்செய் நிலங்கள் குறைவாகவும் புன்செய் நிலங்கள் கூடுதலாகவும் பெற்று விளங்கும் இப்பகுதி கிழக்கும் தெற்கும் குடாக்கடலையும் வடக்கே தாமிரபரணி ஆற்றையும் எல்லையாகக் கொண்டது.

பெயர்க்காரணம்

மானாடு என்பது 'மாறநாடு' என்பதிலிருந்து திரிந்தது என்று ஒரு சாராரும், 'மானவீரவள நாடு' என்ற தொடர் குறுகி 'மானாடு' என ஆயிற்று என ஒரு சாராரும் கூறுகின்றனர். கி.பி. 8-9-ஆம் நூற்றாண்டில் ஆட்சிபுரிந்த மாறன் இராசசிம்மன் என்பான் பெயரில் ஏற்பட்ட 'மாறநாடு' என்பது பின்பு 'மானாடு' என ஆயிற்று என்று கூறுவதற்குரிய கல்வெட்டுச் சான்றுகள் எதுவுமில்லை. அதனால் 'மானவீரவள நாடு' என்பதே 'மானாடு' எனத் திரிந்தது எனக் கொள்வது பொருத்தமாகத் தெரிகிறது. அதற்கேற்ப கி.பி. 16-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து அப்பகுதியில் பாடப்பெற்றுவரும் வில்லுப் பாடல்களில் 'மானவளவீர நாடு' எனும் தொடர் பயன்படுத்தப் பெறுவதைக் காணலாம்.

மானாட்டின் பழமை

மானவீர நாட்டில் எல்லையிலமைந்துள்ள திருச்செந்தூர் 'அலைவாய்' எனச் சங்க இலக்கியத்தில் கூறப் பெறுகின்றது. அதனருகிலுள்ள குலசேகரப் பட்டினம் காரைக்காலம்மையார் கதையோடு தொடர்புபடுத்திக் கூறப்படுகிறது. 'திருநெல்வேலி சரித்திரம்' என்ற நூலில் கால்டுவெல் பாதிரியார் மானவீர நாட்டுப் பகுதிகளில் மண்ணுக் கடியில் சிப்பிகளின் உறைவுகள் (Fossils) உள்ளதாகக் கூறுகின்றார். புதிய கற்காலத்தைச் சேர்ந்ததாக இங்குள்ள மணலின் தொன்மையைத் தொல்லியல் ஆராய்ச்சியாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். கி.பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டில் (கி.பி. 862-885) வாழ்ந்த வரகுண பாண்டியன் என்பான் திருச்செந்தூர் முருகன் கோயிலுக்கு அளித்த கொடைகளுக்கான

கல்வெட்டுகள் அக்கோயிலில் காணப்பெறுகின்றன. இலங்கை வரலாற்றைக் கூறும் மகாவம்சம், சூளவம்சம் எனும் நூல்கள் மானாட்டுப் பகுதிகளைச் சுட்டுகின்றன. கி.பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன் மானாட்டுப் பகுதியைப் பாண்டியர்களும், அதன்பின்பு சோழர்களும் ஆண்டதாகச் சோழர் வரலாறு குறிப்பிடுகின்றது. பிற்காலச் சோழர்களைத் தொடர்ந்து ஐந்து பாண்டிய சிற்றரசர்களும், பின்பு நாயக்கர் திருவாங்கூர் அரசர்கள், ஆங்கிலேயர் என்போர் அப்பகுதிகளை ஆண்டதாகச் சரித்திர நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. ஆயினும் மானவீர வளநாட்டின் சிலபகுதிகள் சுதந்திரமாகச் சில ஆட்சியாளர்களால் ஆளப் பெற்று வந்ததாகக் கதைகளிலிருந்தும், வாய்மொழி வரலாற்றுச் செய்திகளிலிருந்தும் தெரிய வருகின்றன. தற்போது அவற்றிற்கான கல்வெட்டு ஆதாரங்கள் கிடைத்து வருகின்றன.

மானாட்டின் நிலப்பிரிவு

பிற்காலச் சோழர்கள், தம் ஆட்சிக்குள் இடம்பெற்ற நிலப் பரப்பை மண்டலம், வளநாடு, நாடு, பற்று எனப் பிரித்திருந்தனர். முதலாம் இராசராசன் காலத்தில் பாண்டிய நாடு இராசராச பாண்டிமண்டலமாக அழைக்கப்பெற்றது. அம் மண்டலத்தின் தென்பகுதியாகிய தென்பாண்டி மண்டலத்தின் கூறாக மூன்று வளநாடுகளிருந்தன. அவை 1. உத்தமசோழ வளநாடு 2. மானவீர வளநாடு 3. திருவழுதி வளநாடு. இவற்றுள் தாமிரபரணி ஆற்றுக்கு வடக்கே திருவழுதி வளநாடும், தாமிர பரணி ஆற்றுக்குத் தெற்கே மானவீர வளநாடும், அதற்கும் தென்மேற்கில் கோட்டாறுவரை உத்தமசோழ வளநாடும் இருந்தன. உத்தம சோழவள நாட்டை மதுராந்தகச் சோழன் ஆண்டான். திருவழுதி வளநாடு சோழர் படை அதிகாரிகளின் ஆட்சியின் கீழிளிருந்தது. மானவீர வளநாட்டை ஆண்டவர்களின் பெயர் தெரிந்திலது. ஆனால் சோழனின் உறவினர்களின் ஆட்சியின் கீழ் அப்பகுதி இருந்ததாக நம்பப்படுகிறது. அதற்கான சான்றுகளடங்கிய கல்வெட்டுகளோ, பட்டயங்களோ கிடைத்தில. ஏனாதி, பணிக்கன், ஆதித்தன், நாடாதி நாடாக்கள், மார்த்தாண்டர், நிலமைக்காரர், முக்கந்தர், வெள்ளை நாடர் போன்ற பட்டங்கள் கொண்ட ஆட்சியாளர்கள் அப்பகுதியிலிருந்ததாகத் தெரிகிறது.

மானாட்டின் வடபற்று - தென்பற்று

மானவீர வளநாடு பல பற்றுகளை உள்ளடக்கி இருந்தது. அவை **வடபற்று - தென்பற்று** எனும் இரு பிரிவுகளுக்குள் அடங்கும். தற்போது, தண்டுப்பத்து, பள்ளிப் பத்து, நயினாப்பத்து, சீருடையார் பத்து, செட்டியா பத்து போன்ற பெயர்களில் பற்று (பத்து)கள் இருப்பதால் வடபற்று - தென்பற்றுகளில் பல ஊர்கள் அடங்கியிருந்தன எனத் தெளிவாகின்றது. வடபற்றுகள் மொத்தம் பத்து இருந்ததற்கான சான்று கி.பி. 1639-இல் தேரியில் நாட்டப் பெற்ற கல்தூண் கல்வெட்டு மூலம் அறிய முடிகிறது. இதைப் போன்றே

மானாட்டிற்கு வந்தனர் என்றும் நம்பப்படுகின்றது. கி.பி.1623-இல் அரங்கேற்றப்பட்ட பெருமாள் சுவாமி கதையின் ஆசிரியர் அருதனக்குட்டி அடிகளார் வஞ்சி ஆதித்தன் என்ற மலைநாட்டு ஆட்சியாளனை மிகவும் போற்றுகின்றார். அப்பகுதி வருமாறு:

"வஞ்சிக் கொடியார்கள் மதனென வந்த மன்னன்
திருவஞ்சி ஆதித்த மன்னன் செங்கோலின் நீதிகேளும்
ஆறிலொரு கடமை கொண்டு ஆண்டிருந்த சேரர் பூமி
கூறிலொன்று தான் பிரிந்த கொற்றவர்கள் மலைநாடு
பிரமவழி மறையோடும் பெண்ணீதி குன்றாமல்
மரபுநெறி யழியாமல் மாதேவர் பூசைகளும்
தெய்வநெறிகுன்றாமல் செங்கோலின் முறை நடத்தும்
வையத்தில் நெறி நடக்கும் வளநாடு தென்னாடு"

மலைநாட்டுப் பகுதிகளை ஆண்ட ஆதித்தர்கள் மானாட்டுப் பகுதிகளை மருதூர் எனும் ஊரிலிருந்து முதலில் ஆண்டதாகவும் பின் காயாமொழிக்காக்க வந்ததாகவும் கூறப்படுகிறது. அதற்கேற்ப கி.பி.1639-இல் அமைந்த தேரிக் கல்வெட்டில் வரும் பத்து நாடாதி நாடாக்களில் ஆதித்த நாடன் என்போன் பெயரே முதலில் வருகின்றது. மானாட்டின் வடபத்து நிலங்களுடைய ஆட்சியாளர்களுக்குத் தலைமையாக இந்த ஆதித்த நாடன் அமைந்துள்ளான். ஆதித்தர்கள் பற்றி வீரபாண்டிய பட்டினத் தருகே கண்டறியப்படாத கல்வெட்டுகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதாகக் கூறப்படுகிறது.

செண்பகராம பணிக்கன் (கல்தொட்டிக் கல்வெட்டு)

பணிக்கன் மரபினர் போர்க்கலை ஆசான்களாகத் தென்னாட்டில் பல இடங்களில் வாழ்ந்திருந்தனர். இவர்களைப் பழைய பணிக்கன்மார் எனக் கூறுவர். கி.பி.1453-ஆம் ஆண்டைச் சார்ந்ததான கல்லிடைக் குறிச்சிக் கல்வெட்டில் வன்மக் கலையில் சிறந்தவனான ஆதித்த வர்மப் பணிக்கன் என்பவன் இடம் பெறுகின்றான். கல்லிடைக்குறிச்சிப் பகுதிகளிலும், திருவிதாங்கூர் போன்ற தென்பகுதிகளிலும் பணிபுரிந்த பணிக்க ஆசான்கள் மானாட்டிலும் வாழ்ந்ததாகத் தெரிகிறது. கி.பி.1600-இல் மானாட்டிலுள்ள மருதூர் சுந்தர நாச்சியார் கோயில் கல்தொட்டியில் செம்பிராப் பணிக்கன் தன்மம் என்றுள்ளது. செம்பிராப் பணிக்கன் என்பது செண்பகராம பணிக்கன் என்ற பெயரின் திரிபு ஆகும். செண்பகராம பணிக்கன் கி.பி.1600-ல் மானாட்டில் பெயர்பெற்றவனாக இருக்கலாம். மானாட்டில் பணிக்கன் மொழி என்ற பெயரில் ஓர் ஊர் இருப்பதும் இங்குக் குறிப்பிடத் தகுந்தது. கி.பி.1854-ஐச் சார்ந்த மாலணைந்த நாடன் கதையில் வருபவனும் இவ்வூரைச் சார்ந்தவனாகவே கூறப்படுகின்றான்.

நாடாதி நாடாக்கள் (கல்தூண் கல்வெட்டு)

மானாட்டின் வடபற்றுக் குட்பட்ட பத்துப் பகுதிகளை ஆட்சி செலுத்த கி.பி.1639-இல் நாயக்க மன்னன் பிரதிநிதியான வடமலையப்பபிள்ளையிடம் அதிகாரம் பெற்ற நாடாதி நாடாக்களின் பெயர் வருமாறு: 1. ஆதித்த நாடன் 2. கோவிந்தப் பணிக்க நாடன் 3. வீரப்ப நாடன் 4. தீத்தியப்ப நாடன் 5. பிச்ச நாடன் 6. அய்யாக் குட்டி நாடன் 7. திக்கெல்லாங் கட்டி நாடன் 8. நினைத்தது முடித்த நாடன் 9. அவத்தைக் குதவி நாடன் 10. குத்தியுண்டநாடன் ஆவர். இவர்கள் மானாட்டின் வட பற்றுக்களில் வரியைக் கூட்டவோ, குறைக்கவோ நீக்கவோ அதிகாரம் பெற்றிருந்தனர். இதைக்கூறும் சாசனக்கல் மானாட்டுத் தேரியின் மையத்தில் நாட்டப்பெற்றது. காலங்காலமாக ஆங்குச் சேர்ந்த மணல் காரணமாக மூடுண்டுபோன இச்சாசனக் கல் தற்போது எள்ளு விளை என்ற ஊருக்கருகில் உள்ளது. ஏறக்குறைய 5 அடி உயரமும் 2 அடி சுற்றளவும் கொண்ட இக் கல்தூண் கல்வெட்டு வரிகளைச் சரிவர தற்போது படிக்க முடியாதபடி மங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. கி.பி. 1908-இல் வெளிவந்த பி.ஜே. குலசேகரராஜ் என்பாரின் நூலில் முதன்முதலாக இக்கல்வெட்டுச் செய்திகள் இடம்பெற்றன. இக்கல்வெட்டுத்தூணில் அம்மன் உருவம் முத்திரையாக அமைந்துள்ளது.

நாடாதி நாடாக்கள் பதின்மரில் ஆதித்த நாடன், அன்னாரின் சந்ததியினர் வரலாறு முறையாகத் தொகுக்கப் பெற்றுள்ளது. மீதியுள்ள ஒன்பது பேரில் கோவிந்தப் பணிக்க நாடானுக்குரிய பங்காக, பணிக்கன் மொழி நிலங்களும், வீரப்ப நாடனுக்குரியதாக வீரப்ப நாடன் குடியிருப்புப் பகுதிகளும் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. மீதியுள்ள எழுவரின் ஆட்சிக்குரிய பகுதிகள் கண்டறியப்பட இயலாதுள்ளன. ஒரு வேளை இவர்களுடைய பகுதிகளைத் தேரிமணல் மூடிவிட்டதால் அவர்களுடைய சந்ததியார் வேறிடங்களுக்குக் குடி பெயர்ந்திருக்கலாம் எனத் தெரிகிறது. மானாட்டில் கி.பி. 17-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலிருந்து பல குடும்பங்கள் வறட்சி, வணிகம் காரணமாக வேறிடங்களுக்குக் குடிபெயர்ந்துள்ளன.

நட்டாத்தியர்

மானவீர வளநாட்டின் வடக்கேயுள்ள திருவழுதி வளநாட்டை நட்டாத்தியரின் முன்னோரான சோழப் படைவீரர்கள் ஆண்டதாகக் கூறப்படுகிறது. நட்டாத்தியர் மரபில் வந்த சிலர் மானாட்டின் தென்பற்றுப் பகுதிகளில் அஞ்சு பற்று நாடுகளை முறையே மானாட்டு ஊர், நங்கைமொழி, சித்துவிளை, வல்லநாடு, அடப்பநாடு எனும் ஊர்களிலிருந்து அதிகாரம் செலுத்தியதாகவும் அவர்கள் குமாரசாமி நாடன் எனும் தங்கள் உறவினனை கி.பி. 1650-இல் நாயக்கர் பிரதிநிதியிடமிருந்து ஆட்சி அதிகாரம் வாங்கச் செய்து ஆட்சி செய்ய வைத்ததாகவும் குமாரசாமி நாடன் கதை கூறுகின்றது.

நட்டாத்தியர் பற்றிய கல்வெட்டுகள் திருவழுதிவளநாட்டுப் பெருங்குளத்தில் கண்டறியப்பட்டுள்ளன.

வெங்கலராசன்

கி.பி. 1606-இல் பாடப்பெற்ற வெங்கலராசன் கதையில், இலங்கையிலிருந்து குடி பெயர்ந்து முதலில் நாஞ்சில் நாட்டிலும் பின்பு மானவீரவளநாட்டிலும் வாழ்ந்த வெங்கலராசன் என்போன் வீரசோழன் என்பானின் மகன் என அறியமுடிகின்றனது. இவன் கி.பி. 14-ஆம் நூற்றாண்டினன். வெங்கலராசன் மானவீரவள நாட்டின் வடக்கு எல்லையில் வாழ்ந்தான். இவனைப் பற்றிக் கல்வெட்டுகள் உள்ளதாகக் குறிப்பிடுகின்றனர். ஆயினும் அவை இதுவரை கண்டறியப்பட வில்லை. வெங்கலராசன் எனும் மற்றொரு நாயக்க ஆட்சியாளன் படைசெலுத்தி வந்ததாகத் தென்பாண்டி நாட்டில் அறியக் கிடக்கின்றது.

மண்டக்ராசன்

கி.பி. 18-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் திருவிதாங்கூர் மண்டைக்காடு பகுதியிலிருந்த சோழ ஆட்சியாளர்களில் ஒரு பிரிவினரான மண்டக்ராசன் குடும்பத்தினர் மானாட்டின் வடகீழ்ப்பகுதியில் குடியேறினர். இவர்களைக் குறித்து ஆதிபூர்வ மண்டங்குடி நாட்டு மன்னன் வரலாறு என்னும் பெயரில் ஒரு நூல் வெளியிடப் பெற்றுள்ளது. இவர்கள் தற்போது மூலப்பொழி எனுமிடத்தில் வாழ்கின்றனர். இவர்களுக்குரிய நிலத்தில் நடப்பெற்றுள்ள கல்சாசனம் ஒன்று இவர்களுக்கு அந்நிலம் சொந்தமெனக் கூறுகிறது. இது மிகவும் பிற்காலத்திய கல்வெட்டு ஆகும்.

மார்த்தாண்டர்கள்

மானவீரவளநாட்டின் தென்மேற்கு எல்லையிலமைந்துள்ள குட்டம் எனும் ஊரிலிருந்து மானாட்டின் தென் எல்லைப் பகுதிகளை ஆட்சி செய்த மார்த்தாண்டர்கள் என்போர் கி.பி. 18-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் பிரபலமடைந்திருந்தனர். இவர்களின் முன்னோடிகளான சந்திர மார்த்தாண்டன், வீர மார்த்தாண்டன் என்போர் பற்றிய கல்வெட்டொன்று குலசேகரப்பட்டினத்தில் கண்டறியப்பட்டள்ளது. இதன் காலம் கி.பி. 1785 ஆகும். குட்டம் முதல் குலசேகரப் பட்டினம் வரை உள்ள ஊர்களில் இவர்கள் அதிகாரம் பெற்றிருந்ததாக உரிமை வழங்கப்பட்டுள்ளது. இக்கல்வெட்டில்தான் முதன் முதலாக நிலமைக்காரர்கள் பற்றிய செய்தி ஒன்று இடம் பெற்றுள்ளது.

மானாட்டின் பிற ஆட்சியாளர்கள்

மானவீரவள நாட்டு ஓலைச்சுவடி ஆவணங்களிலிருந்து பல ஆட்சியாளர்களை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. அவர்களில் பரமன் குறிச்சியைச் சார்ந்த குமரப்பராசன் குடும்பத்தாரைப் பற்றித் தோட்டுக்காரி அம்மன் கதை குறிப்பிடுகின்றது. அதைப் போன்றே சோழ அரசர்களுக்குப் படைவீரர்களாகவும் உறவினர்களாகவுமிருந்த உய்யக் கொண்டார், நாடாள்வார்கள், வலங்கைப் படைவீரர்கள் பற்றிய பல வரலாற்று முக்கியத்துவம் பெற்ற செய்திகளை அறியமுடிகிறது.

வலங்கைச் சான்றோர்

இதுவரை கூறப்பெற்ற ஏனாதி, பணிக்கர், ஆதித்தர் மண்டக்ராசர், வெங்கல ராசன், மார்த்தாண்டர், வெள்ளை நாடர், நாடாதி நாடாக்கள் போன்றோர் பிற்காலச் சோழர்களின் உறவினர்களாகவோ, படைவீரர்களாகவோ போர்க்கலை ஆசான்களாகவோ இருந்தாலும் அவர்கள் அனைவரும் சோழனின் வலங்கைப் பிரிவின் கீழ் வருவதாலும் அவர்களனைவரையும் வலங்கைச் சான்றோர் என்று கூறுவது தவறாகாது. இவர்களுக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டவர்களாக மானவீர வளநாட்டிலும் அதனருகிலும் நிலமைக்காரர் என்போர் அரசனுக்குரிய உரிமைகளைப் பெற்றவர்களாகக் கல்வெட்டுகளில் அறியப்படுகின்றனர்.

நிலமைக்காரர்

நிலமைக்காரர் என்பதிலிருந்து அவர்கள் நிலையாக விளங்கும் நிலவுடைமைக்காரர் என்பது தெற்றென விளங்கும். இவர்கள் 64 ஊரினர். இந்தப் பகுப்பின் கீழ் சில வலங்கைச் சான்றோரும் இடம் பெறுவது தற்போது கண்டறியப்பட்டுள்ளது. நிலமைக் காரர்களும் வலங்கைச் சான்றோர்போல தெய்வ வழிபாடும், வீரமும் பாரம்பரியமும் உடையவர்கள் தாம். அவர்கள் காணி ஆட்சியும் கால்பங்கு உரிமையும், ஆறு, குளங்களின் உரிமையும், வரிவிலக்கும் கொண்டவர்களாகப் பிற்காலத்துக் கல்வெட்டுகளில் சுட்டப்பெறுவதாக நெல்லை நெடுமாறன் குறிப்பிடுகின்றார்.

கி.பி. 1785-ஐச் சேர்ந்த குலசேகரன் பட்டினம் கல்வெட்டில் கூறுவதிலிருந்து நிலமைக்காரருக்கு வரிவிலக்கு ஏற்புடைத்து என அறியப்படுகின்றது. நிலமைக்காரர்கள் 64 ஊரினர் ஆதலால் அவர்களின் சில கூட்டத்தினர் மானவீர வளநாட்டுப் பகுதிக்கும் அப்பாலுள்ள அண்டை ஊர்களிலும் வாழ்ந்து வருகின்றனர். நிலமைக்காரர்களின் வரலாறும் வாழ்க்கை முறையும் இன்னும் சரியாக ஆராயப்பெறாத அளவில் கல்வெட்டுச் சரித்திர சான்றுகள் மிகுதியாகக் கிடைக்கப் பெறாமலுள்ளன.

1750

* * *

தென்பற்றுப் பகுதியில் பல பற்றுகள் இருந்தன. அவற்றில் அஞ்சு பற்று நாடுகள் எனும் பகுதி தென்பற்றில் அடங்கியிருந்ததாகத் தெரிகிறது.

கல்வெட்டுகள்

தென்பற்றில் அடங்கும் நங்கைமொழி என்ற ஊரில் அமைந்துள்ள காளத்தீசுவரர் கோயிலில் சில கல்வெட்டுகள் உள்ளன. அவை முதலாம் குலோத்துங்கன் காலத்தவை. அதைப்போன்றே குலசேகரப் பட்டினத்திலும், மானாட்டு ஊரிலுள்ள சுந்தர நாச்சியார் கோயிலிலும் சில கல்வெட்டுகள் கண்டறியப் பட்டுள்ளன. வடபற்றுகளிலுள்ள கருக்கு வேலய்யனார் கோயிலிலும், மூலப் பொழியிலும் பிற்காலத்தைச் சேர்ந்த கல்வெட்டுகள் உள்ளன. காயாமொழி ஏரிக் கரையிலும், வீரபாண்டியன் பட்டினத்தின் அருகிலும் ஆதித்தர்கள் தொடர்பான கல்வெட்டுகளிருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. அவை இதுவரை கண்டறியப்படவில்லை. மானவீர வளநாட்டுக் கல்வெட்டுகளில் கி.பி. *1639*-இல் பொறிக்கப்பட்ட நாடாதி நாடாக்கள் பற்றிய தேரிக் கல்தூண் கல்வெட்டும், கி.பி.*1785*-இல் குலசேகரப் பட்டினத்தில் பொறிக்கப்பட்ட நிலமைக்காரர்கள் பற்றிய கல்வெட்டும் இக்கட்டுரைக்குப் பெரிதும் பயனுடையனவாயுள்ளன. கல்வெட்டுகளையன்றி, செப்புப் பட்டயங்களும் வரலாற்றுக் குருத்துகளடங்கிய ஓலைச் சுவடிகளும் அப்பகுதியில் கிடைக்கின்றன. ஆயினும் அவை இங்கே ஆராயப் பெறவில்லை.

மானாட்டு ஆட்சியாளர்கள்

மானவீரவளநாடு கி.பி.*9*ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. *16*-ஆம் நூற்றாண்டு வரை வழக்கிலிருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. அவ்வாறெனின் பிற்காலச் சோழர்கள் காலத்திலும், அதற்குச் சற்றுப் பின்பும் ஆங்குச் சோழ ஆட்சியாளர்கள் செயல்பட்டிருந்தனர் எனக் கூறலாம். *16*-ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின் கிடைக்கும் கல்வெட்டுகளிலிருந்து அச்சோழ ஆட்சியாளர்கள் அருகி, மிகச் சிலரே நாயக்கரிடம் அதிகாரம் பெற்று அரசோச்சியதாக கி.பி.*1639*-ஆம் ஆண்டினதான தேரிக் கல்வெட்டும், கி.பி.*1785*-ஆம் ஆண்டைச் சேர்ந்த குலசைக் கல்வெட்டும் குறிப்பிடுகின்றன.

ஏழுகரை தண்டிகைக்காரர்

மானாட்டு ஆட்சியாளர்களில் ஏழுகரை தண்டிகைக்காரர் எனும் முக்கந்தர் வடபற்று நிலங்களுக்குரியவர்களாக அறிய முடிகிறது. இவர்கள் தண்டிகைக்காரர் என்பதால் பல்லக்கில் செல்லும் அதிகாரம் பெற்றிருந்தனர். இவர்களைப் பற்றி எந்தக் கல்வெட்டிலும் குறிப்பிடப்படவில்லை. மாறாக, கி.பி.*1700*-ஐச் சேர்ந்த குமாரசாமி நாடான் கதை, கி.பி.*1800*-ஐச் சேர்ந்த மூலப்பொழி மண்டக் ராஜன் கதை, கி.பி.*1800*-ல் கான் சாயபு சண்டை போன்ற நூல்கள் இவர்களைக் குறிப்பிடுகின்றன. இவர்கள் பெயர்களாவன *1*. வெற்றி

கி.பி. 1785 என்பது தவறு கி.பி. 1750 என்பதே சரியாக இருக்கும்.

கொண்ட நாடன், *2*. சிமிளி *3*. குமாரக்கரையான் *4*. புன்னங்கரையான் *5*. அத்திப் பெரியவன் *6*. அறம் வளர்த்தாண்டான் *7*. சரவணப் பெரியவன். இவர்கள் சோழமரபினரா அல்லது பாண்டியர் மரபினரா எனத் தெரிந்து கொள்ள எவ்வகைச் சான்றுகளும் இல்லை.

ஏனாதியர்

ஏனாதி என்போர் பூர்வ அரச மரபினர் எனச் சீவக சிந்தாமணியின் மிகப் பழைமையான உரை கூறுகிறது என்றும், கி.பி. *17*-ஆம் நூற்றாண்டினதான திருமுருகன் பூண்டிச் செப்புப் பட்டயத்தில் ஏனாதி என்போர் சான்றோர் சமூகத்தில் ஒரு பிரிவினர் என்றும், இவர்கள் வேளிர் எனப்பெறும் சங்ககாலக் குறுநில மன்னர்களில் சிலர் என்றும் வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளர் நெல்லை நெடுமாறன் குறிப்பிடுகின்றார். ஏனாதி நாதர் பெரிய புராணத்தில் சுட்டப்பெறுகின்றார். கி.பி. *1600*-ஐச் சேர்ந்த வலங்கை மாலையின் ஆசிரியரான மானாட்டுச் சுந்தரம் என்பவர் தம்முடைய ஆசானாக ஏனாதி ஆனந்தனைக் குறிக்கின்றார். அதைப் போன்றே கி.பி.*1620*-ஐச் சார்ந்த அருதனக் குட்டி அடிகளார் என்பவர் தாம் பாடிய சீவக சிந்தாமணி அம்மானையில் இந்த ஏனாதி ஆனந்தனையே தம் குருவாகக் கொள்கின்றார். ஏனாதி என்போர் போர்க்கலை ஆசிரியர்களாவர் என்பதற்குப் பெரிய புராணத்தில் கூறப்பெறும் ஏனாதி நாதர் கதையே சான்றாகும். ஆயினும் மானாட்டில் இதுவரை கிடைக்கப்பெற்ற கல்வெட்டுகளில் ஏனாதி பற்றிக் குறிப்பிடப்படவில்லை.

வெள்ளை நாடார்

கி.பி.*1453*-ல் கல்லிடைக் குறிச்சியில் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டில் வெள்ளை நாடன் எனும் ஆட்சியாளன் விக்கிரம ஆதித்தனும் அவனுடனிருந்தோரும் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். ஆதித்தன் எனும் பட்டப் பெயர் கொண்ட சில வமிசத்தினர் படுக்கப்பத்து, காயாமொழி போன்ற மானாட்டு ஊர்களில் அதிகாரம் படைத்தவர்களாக இருந்துள்ளனர். விக்கிரம ஆதித்தன் ஆதித்த வர்ம பணிக்கன் போன்ற வெள்ளை நாடர் கல்லிடைக் குறிச்சியில் வலுவிழந்த பின்னர் மானாட்டில் குடியேறியிருக்கலாமெனத் தெரிகிறது. ஆயினும் கி.பி.*1639*-இல் தேரிக் கல்தூண் கல்வெட்டில் மட்டுமே ஆதித்த நாடன் என்ற பெயரில் ஒருவர் வடபற்று நாடாதி நாடர்களில் ஒருவராகச் சுட்டப்பெறுகின்றார்.

ஆதித்தர்

காயன் எனும் பெயருடையவர்களாக இருந்ததால் இவர்களிருந்த ஊர் காயன்பொழில் என வழங்கலாயிற்று என்பர். ஆதித்தர்கள் சோழ ஆட்சி மரபினர் என்றும், முதலில் மலைநாட்டுப் பகுதிகளை ஆண்டு, பின்